

ταύτης ἐχείρισεν ἀνὴρ) δυσεντερικῇ περιπεσοῦσα νόσῳ ἀπέγνωστο, τυχοῦσα δὲ τῆς ἰάσεως αὐτὴ τε καὶ ὁ ταύτης ἀνὴρ σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπέστρεψε (also hatte dieser Marcionit eine Frau und bekleidete eine hohe Stelle in der Stadt) καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν Μαρκιωνιστῶν. Dazu p. 80^b: Χρυσόστομος τὴν Μαρκίωνος αἵρεσιν κατὰ τὴν ἀνατολὴν φρομένην ἐξέτεμε.

Isidor von Pelusium, ep. I, 371 (Migne T. 78 col. 393) schreibt: Πανσοφίῳ· Εἰ προΐσχεται ὁ τῆς Μαρκίωνος συνήγορος βλασφημίας τὸ παρ' ἐκείνοις ὀνομαζόμενον εὐαγγέλιον, λαβὼν ἀνάγνωθι καὶ εὐρήσεις εὐθὺς ἐν προοιμίῳ τὴν ἀτοπίαν· αὐτὴν γὰρ τὴν κατὰγονσαν ἐπὶ Χριστὸν ἀπὸ Δαβὶδ καὶ Ἀβραάμ γενεαλογίαν ἀπέτεμνον, καὶ μικρὸν ὕστερον προῖων ἄλλην ὄφει κακόνοιαν· ἀμείψαντες γὰρ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, Οὐκ ἦλθον· λέγοντος, καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· ἐποίησαν·, Δοκεῖτε ὅτι ἦλθον πληρῶσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας; ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλ' οὐ πληρῶσαι·. ἐκ τούτων δὲ εἴση, ὅπως ἔχθραν ταῖς δυοὶ διαθήκαις κατασκευάζουσι, ξένον εἶναι τοῦ νόμου τὸν Χριστὸν σχεδιάσαντες.

Isidor hat also das Marcionitische Evangelium noch in Händen gehabt — das zeigt diese kostbare Nachricht, die uns sogar darüber aufklärt, wo im Marcion-Ev. der gefälschte Spruch gestanden hat — und setzt voraus, daß es leicht zugänglich sei, aber es war bereits korrigiert (s. o. S. 252*).

Theodor v. Mopsveste, zu I Tim. 4, 1 ff. (Swete II p. 139 f.): „Nam et Manichaeos et Marcionistas et eos qui de Valentiniana sunt haeresi et omnes qui eiusmodi sunt, similiter quis perspiciet et nuptias damnare et escarum usum quasi inonestum criminare, et quod adnitantur ostendere carnem a domino non fuisse susceptam.“. In dem 12. Anathema des 5. Konzils, welches gegen Theodor geschleudert ist, wird ihm u. a. folgendes aufgerückt: „... τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ἐν τῇ τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων γενομένη παρ' αὐτοῦ διήθεν ἐρμηνείᾳ, συγκρίνων ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὸν Χριστὸν Πλάτῳ καὶ Μανιχαίῳ καὶ Ἐπικούρῳ καὶ Μαρκίῳ, λέγει ὅτι ὥσπερ ἐκείνων ἕκαστος εὐράμενος οἰκεῖον δόγμα τοὺς αὐτῷ μαθητεύσαντας πεποίηκε καλεῖσθαι Πλατωνικοὺς καὶ Μανιχαίους καὶ Ἐπικουρείους καὶ Μαρκιωνιστάς, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τοῦ Χριστοῦ εἰραμένον δόγμα ἐξ αὐτοῦ Χριστιανούς καλεῖσθαι. Diese Zusammenstellung macht dem geschichtlichen Scharfblick des aufgeklärten Bischofs alle Ehre; man versteht es aber, daß das Konzil in ihr eine fürchterliche Blasphemie erkannte.

Theodoret von Cyrus, der letzte bedeutende